

SAVAŞ VE DEVRİM

Türkiye'nin tekelci kapitalist düzeni, işçi sınıfının, emekçi kitlelerin ve bütün halkların kurtuluşunun ve gelişiminin önünde tam bir engel oluşturuyor. Faşist devlet egemenlik aygıtının halen devam etmesi ayakta kalması, burjuva politik sisteminin yıkılmasının ne kadar ivedi bir zorunluluk haline geldiğini gösteriyor. Buna rağmen bu eskien ve çürüyen sosyo-ekonomik sistem, varlığını korumak için olanca gücüyle direniyor. Eski sömürücü sistemin direnmesi, toplumun gelişme yasalarına karşı direnmedir. Toplumun gelişme yasaları işlemeye devam ettikçe, burjuvazinin gerici direnişi uç noktaya çıkar. Toplumun gelişme yasalarına karşı direnme derin bir çürüme ve yozlaşma getirir.

Üstelik toplum kapitalist üretim ilişkileri içinde kaldıkça, çürüme ve yozlaşma toplumun bütün organizmalarına kadar yayılacaktır. Canlı olan, gelişme gösteren ne varsa tümü çürümenin etkisine girecektir. Toplumun gelişme yasaları her gün bu çürümenin ne kadar derinlere gittiğini gösteriyor bize. Toplumun bugünkü kapitalist biçimi bir devrim yoluyla ortadan kaldırılmadıkça üretici güçleri yıkıma götürecektir. Kapitalizm demek emekçiler için yıkım ve kölelik demektir. Bu nedenle toplumun bugünkü biçimine son vermek demek, toplumu kurtarmak anlamına gelecektir.

Tarihteki hiç bir eski toplum biçimi yerini kendiliğinden yeni toplum biçimine terk etmemiştir. Tamamlanmış olan yaşamını biraz daha uzatmak için

olmadık vahşetlere başvurmuştur. Türkiye tekelci kapitalist düzen tarihteki bütün eski toplumlar gibi davranıyor. Zamanını çoktan doldurmuş olduğu halde, gelişme yasalarına karşı ayaklanma içine giriyor. Üretici güçlere ve üretici güçlerin en devrimcisi olan işçi sınıfına karşı savaş sürdürüyor. Ama bu ayaklanma ve burjuva savaş gelişme yasalarına ve geleceği kuracak sınıf olan işçi sınıfına karşı verildiği için yenilgi ile sonuçlanması kaçınılmazdır. Çürüyen ve çözülen eski toplum biçimi ve kapitalist sınıf artık bir daha egemen olamaz: Kapitalistler eskisi gibi egemen olamayacak kadar ekonomik inisiyatiflerini yitirdiler. Bu yüzden, işçi sınıfına, toplumun devrimci güçlerine karşı girişilen gerici savaşta kapitalistlerin yenilgisi ve devrimci güçlerin zaferi mutlak olacaktır.

Tarihteki hiç bir yeni toplum biçimi sıçramasız, patlamasız ve devrimsiz doğmamıştır. Yeni toplumu dış bir müdahale yani zor olmaksızın kurmaya kalkışanlar ancak yeni toplumun maddi öncellerini eski toplumun içinde çürütürler. Kapitalist toplumu yıkacak, yerine yenisini kuracak olan işçi sınıfı devrime başvurmazsa, hiç bir zaman hedefine ulaşamayacaktır. Kapitalizm, toplumun bütün üretici güçlerinde olduğu gibi işçi sınıfını da çürütür ve yozlaştırır. Devrimci bir sınıf olarak işçi sınıfı ya devrime başvurur ya da toplumu ölüme terk eder. Her bakımdan, insan soyunun devamı için yeni toplumun kurulması zorunludur. Yeni toplumun kurulması ise, eski toplum biçiminin zor yoluyla yıkılmasıyla gerçekleşebilir. İşçi sınıfının, faşizme ve

kapitalizme karşı vermekte olduğu devrimci savaş devrimin kaldıracıdır.

Türkiye'nin son otuz yılı, tekelci kapitalist güçlerin, işçi sınıfına ve bütün devrimci güçlere karşı sürdürdüğü savaşla geçmiştir. Savaş özellikle son yıllarda en şiddetli hale geldi. Burjuva gerici savaş dönemi içinde, egemen güçler olmadık baskı yollarına, işkenceye, katliamlara ve vahşete başvurdular. Bu amaçla askeri faşist diktatörlüklere başvuruldu: Emekçi kitleler koyu bir devlet teröründen geçirildi. Toplumun bütün burjuva ve gerici güçleri, devrimci güçlere karşı seferber edildi. Bu süre içinde bütün yasalar ve bütün devlet kurumları, tekelci kapitalist sınıfın egemenliğinin rahatlıkla sürdürülmesi için yeniden düzenlendi. Bütün burjuva politik sistemi ve bu sistemin savunucuları olan burjuva partileri ideolojik olarak faşistleştirildi. Tekelci kapitalist düzenin bütün politik aygıtları, bütün toplumsal aygıtları, bütün ideolojik aygıtları, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfına ve bütün emekçi halklara karşı savaşa sokuldu. Burjuva iç savaşın amacı, işçi sınıfını ve halkları egemenlik altında tutmaktır. Bu savaş tekelci kapitalist güçler için bir ölüm-kalım savaşıdır. Bu nedenle işçilerin ve halkların zaferi, faşizmin ve kapitalizmin ölümü olacaktır.

SAVAşLA GELEN DEĞİŞİM

Türkiye'nin son otuz yılı boyunca sürekli hale gelen ancak son günlerde açığa çıkan devlet güçlerinin, sivil faşist güçlerle ve mafya ile ilişkileri burjuva

dünyasında bir panik yarattı. Burjuva dünyasındaki panik, emekçiler açısından ise şaşkınlık yarattı. Günler uzadıkça, bu ilişkilerin ne kadar dallı budaklı olduğu, esasında tekelci sisteme dahil olan bütün kurumları kapsadığı görülüyor. Son günlerde toplumda olup bitenler, kriz içinde olan ve krizle birlikte yaşayan kapitalist düzenin normal ilişkilerinden başka bir şey değildir. Ekonomik, toplumsal ve politik olarak süregelen ve derin bir kriz içinde olan bir toplumda, eski toplumsal ilişkilerinden eser kalmaz. Kriz toplumu temelden sarsar ve varolan ilişkileri değişikliğe uğratar. Sosyo-ekonomik kriz, eğer bir de burjuva savaşıyla birlikte iç içe geliyorsa, eski ilişkiler büyük ölçüde değişikliğe uğrar. Savaş eski düzeni yıkar ve savaşa denk bir “ilişki” yaratır. Savaşa denk bir ilişki biçimi uzun dönemdir kurulmuştur. Ne var ki, tıpkı savaşı resmen kabul etmediği gibi savaşa denk bir ilişki biçimi de burjuvazi tarafından gizlenmiştir.

Ama çürüme toplumun her tarafından patlak verince, gizlenmiş olan gerçekler, istenmeyerek kabul edildi. Sermaye, devlet, sivil faşist mafya ilişkisi gizlenmeyecek kadar açık hale gelince, sistem her yaptığını savunma konumuna geçti. Sistemin kendisini savunması, sömürücü egemen sınıfın, işçi sınıfına ve emekçi halklara karşı sürdürdüğü savaşın kabul edilmesi, açık olarak onaylanması anlamına gelir. Her şey kapitalist düzenin ve burjuva savaşın doğasına uygun olarak gelişiyor.

Her savaş toplumun ve ulusların durumunda yeni

bir dönem başlatır. Düzenler yıkılır, hükümetler devrilir, ilişkiler değişir ve savaş yaşamı diye bir yaşam biçimi başlar. Savaş dönemi, ekonomisiyle, politik ilişkileriyle, kültürüyle, toplumsal ilişkileriyle daha önceki dönemden ayırt edilir. Bunu anlamak istemeyenler yalnızca rahatına düşkün olan “Oblomov”lardır. Rahatına düşkün mülk sahipleri her şeyin aynı kalacağını sanırlar, halbuki, toplumsal ilişkiler görünüş olarak aynı gibi görünse de, özde mutlak bir değişime uğrar. Tarihin motoru olan sınıflar savaşında, sınıflar savaşının kaçınılmaz devamı ve biçimi olan iç savaşta bu değişim çok belirgin olur. Bunu anlamamak için toplumun uzağında olmak gerekir. Türkiye’de toplumsal ilişkiler bir kapitalizmin egemen üretim biçimi olma sürecinde değişim geçirdi; bir de sert sınıf savaşlarının ve iç savaşın yaşandığı son otuz yıl içinde değişime uğradı. Bu otuz yıl boyunca savaşanlar ve savaş içinde doğanlar, sınıf savaşına ve iç savaşa uygun biçimde şekillendiler. 1968’li yıllarda sert mücadelelere katılanlar, çatışanlar ve baskıya uğrayanlar 1950 öncesi ve sonrası doğanlardır. Bu tarihlerden sonra doğanlar sürdürülmekte olan sınıf savaşının içinde buldular kendilerini. Daha geniş bir bakış açısıyla bakıldığında net olarak görülecektir ki, bugünkü nüfusun esas çoğunluğu sert sınıf savaşları ve iç savaşla geçen dönemin insanlarıdır. Savaşan Kürt halkının durumuna bakın, evlatlarının yanında saf tutan tutsak ailelerinin ve devrimci öğrencilerin yanında saf tutan ailelerin durumuna bakın, toplumdaki bu değişikliği kesin olarak göreceksiniz.

Demek ki kapitalizm altında insanlar iki defa köklü değişikliğe uğrarlar: ilkinde, kapitalist ilişkiler tarafından değişikliğe uğrarlar, ikincisinde ise kapitalizme karşı savaşarak değişime uğrarlar. Türkiye'nin son otuz yılında yapılan sınıf çatışmaları, uzlaşmaz sınıfların karşıt savaşları, toplumun karşı kutuplarda kamplaşması, tüm bunlar kapitalist özel mülkiyet zeminleri üzerinde oluşmuştur. Ücretli emeğin olduğu bir toplumda, paranın ve burjuvazinin egemen olduğu bir toplumda; toplumun ezen ve ezilen sömüren ve sömürülenler biçiminde bölündüğü bir toplumda; sınıf ve sınıf ayırımına dayalı bir toplumda sınıf savaşı ve iç savaş kaçınılmazdır. Kapitalizm en başta, kendi yıkılış öğelerini, kendi içinde taşır. Kapitalizm geliştikçe, bu öğeler daha güçlenir; bütün enerjileriyle düzenin üzerine yürürler. Sınıf savaşı ve iç savaş kapitalizmin yıkılışının kaçınılmaz olduğunu gösteren öğelerdir. Kapitalizmi yıkacak olan devrimci güçleri biraraya getirmek, niceliği niteliğe dönüştürmek ve o büyük toplumsal değişimi başlatmak komünistlerin görevidir.

Savaş ulusların iç yapısında büyük bir değişim başlatır. İmparator N. Bonapart komutasındaki Fransız kuvvetleriyle, İmparator Aleksandr yönetimindeki Rus kuvvetleri arasındaki 1812 Savaşını geniş biçimde ele alarak bu konudaki görüşlerini Savaş ve Barış adlı kitabında açıklayan L. Tolstoy, söz konusu savaşın Rus toplumunun bünyesinde meydana getirdiği değişiklikleri engin biçimde açıklar. Tolstoy'a göre 1812 Savaşı dünyanın bütün mahkemelerinin yüzyıllarca biraraya

getiremediği kadar hırsızı, namussuzu, alçağı, kalpazanı, katili ve pis işlerle uğraşanı bir araya getirmiştir. Her ne kadar Tolstoy, savaşı insan doğasına ve aklına aykırı bir olay olarak nitelese de, gerek dış savaşlar ve gerekse iç savaşlar, kendisine denk düşen üretim biçimlerinin ve mülkiyet ilişkilerinin doğasına uygundur ve dönemin düşünce yapısınca da kabul edilir. İç savaş da bütün savaşlar gibi bir savaştır. Tolstoy'un 1812 Savaşı için söylediği durum iç savaşın yaşandığı Türkiye ve Kürdistan'da çok daha ileri düzeyde yaşanıyor. İnsanlık, tarihte pek görmediği ve kolay kolay göremeyeceği kadar burjuva alçağı, namussuzu, kalpazanı, katili, işkenceciyi, aşağılık ilişkileri, her tür pis ilişkileri, yozlaşmayı, çürümeyi ve insan soyunu alçaltan ne kadar ilişki varsa tümünü, (son otuz yıldır ve özellikle de son 8-10 yıldır) Türkiye ve Kürdistan' da birarada görmüştür. İç savaş, Türk ulusunun ve Kürt ulusunun iç yapısında, kendisini her alanda gösterecek değişiklikler getirmiştir.

Bireyler arasındaki “istisna” ilişkiler gibi görünen yoz ilişkiler aslında ekonomik ve toplumsal düzenin yozlaşmasını gösteriyor. Yozlaşmış olan burjuva ilişkilerdir, burjuva üretim ilişkileridir. Soruna bu biçimde bakamayanlar, toplumdaki yozlaşmayı belirli bireylerin “kural dışı” davranışı olarak görürler. Kural dışına çıkanlara toplumun “kuralları” dayatıldı mı, yasa ya da sosyal devlet ilkeleri egemen duruma getirildi mi, o zaman her şey yoluna girmiş olur. Bunun tekelci sermayenin ve devletin bakış açısı olduğunu söyleyelim. Tekellere göre, her kural dışı olay, istisnadır ve sistemi

yansıtmaz. Sistem ekonomik sistem olsun, politik sistem olsun “iyi” işleyen bir sistemdir. Ara sıra “kirli-pis” işler yapanlar çıktı mı İtalya'da olduğu gibi bir “temiz eller” kampanyası açtın mı sorun çözülür, her şey düzen çizgisinde yürür. İtalyanlardan ve burjuvalardan duymuşlar ya, sosyal-reformistlerimiz de “temiz toplum” kampanyasına uygun olarak “süpürme” kampanyası başlattılar. Çoktandır pinekleyip duruyorlardı. Ellerinde süpürge kapitalizmin pisliklerini temizliyorlar. Kapitalizmin pisliklerini temizlemek, tam da sosyal-reformistlere uygun bir görevdir. Reformistlere uygun olan işleri bir bakıyoruz ki, halen devrimci safta olanlar da yapmaya koyulmuşlar. Aslında, reformizmin, düşündüğümüzden daha yaygın olduğu, devrimci saflarda büyük bir tahribat yarattığı ortaya çıkıyor.

Devrimcilerin, komünistlerin, işçi sınıfının “temiz toplum” diye bir hedefi olamaz. İşçi sınıfının görevi, burjuvazinin pisliklerini temizlemek değildir. Böylesi bir görev kesinlikle, görevi yerine getirenleri, düzene bağlar. Devrimci proletaryanın görevi düzeni yıkmaktır; yoksa onu temizlemek değil. İstesenez de bu çürümüş toplumu temizleyemezsiniz. Kapitalist toplum kendi yasaları temelinde devam ettikçe, çürüme ve yozlaşma kaçınılmazdır. Üstelik çürüme, yozlaşma ne istisnadır ne de nedendir; toplumda her tür yoz ilişkinin temelinde kapitalist üretim biçimi yatıyor. Kapitalizmin sonuçlarıyla uğraşarak, onları ortadan kaldıramazsınız; kapitalizmin kendisini ortadan kaldırın göreceksiniz,

bütün sonuçları da ortadan kalkacaktır.

BURJUVA SAVAŞ ÇÜRÜME GETİRİR

Burjuva iç savaş nedir? Burjuva iç savaş, tekelci sermayenin, sömürücülerin ve toplumun gerici güçlerinin toplumun çoğunluğunu oluşturan işçi sınıfına, emekçilere ve halklara karşı sürdürdüğü savaştır. Bu anlamda bu savaş, halka karşı olan ve halkın çoğunluğunu karşısına alan bir savaştır. Tarihin ileri doğru gelişimine ve devrimci sınıf olan işçi sınıfına karşı sürdürüldüğü için burjuva iç savaş gerici bir savaştır. Bu anlamda burjuva iç savaş, emekçi kitlelerde hiçbir bilinç yaratmaz. Kitlelerde bir bilinç yaratmadığı gibi, emekçiler karşısında egemen sınıfın ideolojik-pratik tavrını yansıtır. Tekelci kapitalist güçler, düzene hizmet eden, egemen sınıfın ayrıcalıklarının devamını sağlayan; düzene ve faşist devlete yönelen devrimci tehdidi ortadan kaldıran her yol ve aracı geçerli sayıyor. Toplumda şaşkınlık yaratan son gelişmeleri bu çerçevede anlamak gerekir. Toplumun devrimci, üretici, çalışan sınıflarına karşı verilen bir savaş, ancak çürüme ve yozlaşma getirebilir.

Tekeller ve devlet, on yıllardır, halklara karşı sürdürdükleri savaşı onca güce, paraya, silaha rağmen kazanamadı. Halk kitleleri, her şiddetli saldırıdan, her büyük katliamdan sonra yeniden ayağa kalkmış ve her ayağa kalkışı öncekilere göre çok güçlü ve bilinçli olmuştur. Kürt halkı, Türk halkı ve bütün ezilen halklar kendilerine yönelik bu gerici savaşa, devrimci iç savaşla

karşı durunca; egemen güçler, bu defa da bu savaşı kendi yönlerinde kesin bitirmek için bütün olanaklarını ve güçlerini savaşa sürdüler. Sayıları bölgedeki ülkelere göre çok yüksek olan ordu ve polis gücüne yeni militarist güçler takviye ettiler. Faşist paramiliter güçler devletin organik parçası ve tamamlayıcı ögesi oldular. Bu 30 yıldır böyledir, ama son birkaç yıldır artık resmen de kabul edilmiştir. Sayıları on binleri bulan sivil faşist güçlerle, yine sayıları on binleri bulan korucular ile sayıları yüksek olan gerici burjuva partilerinin gönüllü üyeleri, tekellerin ve devletin önderliğinde ve yönetiminde silahlandırılmış ve savaşa sokulmuştur. Kapitalizm, kendisini bütün aşağılık ve rezil güçleriyle savunuyor. Üstelik, bunu artık açık olarak ilan etmiştir. Sistem bu kadar derin bir ekonomik kriz içindeyken, yapılan devlet giderlerini mevcut gelirlerle karşılayamaz. Bunun için toplumda “pis işler” denen işler doğrudan devlet tarafından yapılıyor. Burjuvazinin yaptığı politik cinayetler, toplum tarafından suç sayılan ne kadar şey varsa, her şey son derece “doğal” olarak kabul ediliyor. L. Tolstoy'un belirttiği gibi, savaş dönemlerinde suç işleyenler, bu suçları hiç bir zaman cürüm olarak kabul etmezler. İşbirlikçi tekeli sermaye ve faşist devlet işlenmiş suçları birer cürüm olarak kabul etmedikleri gibi, yapılanları vatan için (siz bunu sermayenin çıkarları için olarak okuyun) yapılmış gördükleri için, yapılanları çok rahatlıkla savunuyorlar.

Türkiye'de son yıllarda en çok zengin olanlar, politik olarak etkin olanlar, sermaye için kılıç

sallayanlardır. Tekeller için, devlet için kılıç kuşanmayı kabul etmeyenler her alanda tartaklanmış, hırpalanmış ve hatta öldürülmüştür. Kürt mafyası olarak nitelenen kimselerin birer-ikişer ortadan kaldırılmaları, ellerindeki parasal olanakların alınması, gasp edilmesi, devlet için kılıç kuşanmadıkları içindir. Bunlar yıllarını düzene ve devlete hizmet etmekle geçirmiş politikacılar, profesörler, yazarlar vb. olsa da, eğer burjuva iç savaşın aktif savunucuları değillerse, yerlerinden oluyorlar. Tekelci kapitalist düzen can çekişirken, faşist devlet temellerinden dinamitlenirken, öyle eskisi gibi düşünmek ve davranmak olur mu? En büyükler, buna izin verirler mi? Düzen ve devlet safında savaştın mı, Kürt korucuların durumu, sivil faşistlerin durumunda olduğu gibi çok kısa süre içinde zenginleşir ve politik olarak da etkin konuma gelirsin. Devlet saflarında savaşanların her tür suçu işleme hakkı bir hak olarak vardı, suç işleme hiç bir zaman cürüm sayılmayacağı için, suç işlemeyen zararlı çıkar. En büyük suçu, en çok suçu işleyen en zengin duruma geliyor. Devlet aygıtları ve devlet saflarında yer alanlar adeta suç işleme yarışı içindeler. Suç işlemeye geride kalanın canı çıksın. Sermayenin, devletin ve bütün gerici faşist güçlerin işledikleri suçlar, devlet yasalarına göre değil, halka karşı işlenmiş suçlardır ve devrim yasaları tarafından cezalandırılacaktır. Faşizme ve sermayeye karşı etkin mücadelede aslolan devrimdir, devrim yasalarıdır.

Emperyalizmin, işbirlikçi tekelci sermayenin ve faşist devletin parasal olarak cömert davrandığı, yalnızca

fiilen savaşan militarist güçler değil, militarizmi ve faşizmi destekleyen, propaganda eden, burjuva iç savaşı destekleyen bütün basın, televizyon, radyo, üniversite, yazar ve ideologlarıdır. Türkiye'de büyük yoğun bir sömürü sayesinde, büyük bir ekonomik-politik güç haline gelen basın tekellerinin yanında, bir de son yıllarda faşizmi, militarizmi, burjuva iç savaşı açık olarak destekledikleri için zenginleşen basın ve yazarlar var. Bunun yanında YÖK üyeleri de son 16 yıldır büyük servet biriktirdiler. Burjuva sendikacılar da bu konuda diğerlerinden aşağı kalmadılar; onlar da devlete, kapitalistlere verdikleri hizmetin yanında, bir de iç savaşta karşı devrimci saflarda yer aldıkları için, devlet ve tekeller tarafından zenginleştirildiler. Devlet, militarizmi, faşizmi, şovenizmi ve burjuva iç savaşı destekleyen bütün burjuva güçleri zenginleştirmiştir. Tarikatlarda Türkiye'de, faşizmi, militarizmi, şovenizmi ve burjuva iç savaşı destekledikleri için zenginleşmiş ve etkin toplumsal-politik konuma getirilmişlerdir. Böylece, Kürt halkına karşı, Türk emekçi kitlelerine karşı, devrimci güçlere karşı ve bütün ezilen halk kitlelerine karşı, kapitalist toplumun bütün gerici, yoz, alçak, namussuz, katil ve bütün aşağılık güçleri birleştiler. Burjuva iç savaş, toplumun en dinamik ve devrimci güçlerine karşı, birleşmiş olan çürümüş, rezil ve aşağılık gerici güçlerin savaşı olarak sürdürölüyor.

Burjuva savaş topluma daha fazla çürüme getirdi. Yaşam koşulları emekçi kitleler için insanca değildir; insanlık dışı olan yalnızca yaşam koşulları değildir;

burjuvazi, emekçi kitleleri egemenlik altında tutmak için insanlık dışı olarak bilinen ve bilinmeyen ne kadar yöntem varsa hepsine başvuruyor. Türk tekelci sermayesinin karakteri ve amaçları iyi kavranmalı. Türk tekelci sermayesi, çıkarları için yapmayacağı kötülük, işlemeyeceği cinayet, yapmayacağı işkence yoktur. Türk sermayesinin bu çapulcu, gaspçı karakterini yansıtan faşist TC, kapitalist düzen için tarihin bilinen ve bilinmeyen bütün cinayetlerini işlemekten çekinmeyecektir. Çürümüş, kokuşmuş, gerici ne varsa faşist devlet, bunların tümünü temsil ediyor. Çürüme üzerine oturan ve çürümeyi ayakta tutmaya çalışan devlet halkların birleşik zora dayalı devrimi ile yıkılmadığı sürece, burjuva vahşetin her biçimine başvuracaktır. İnsanlarımıza işkence eden, kadınlarımıza tecavüz eden, insanlara dışkı yediren, insanları kaçırıp yok eden bir düzen ve devlet, hiç uyuşturucu nakliyatını, içimini, fuhuşu, mafyayı ve insan aklına gelebilecek her tür kötülüğü suç sayar mı? Sömürünün, baskının, burjuva gericiliğin, soygunculuğun ve toplumdaki aşağılık ve rezil ne varsa tümünün biricik temeli kapitalizmdir. Mafya, soygun, karaborsa, hırsızlık kalpazanlık olmadan; politik ve adli cinayetler olmadan bir kapitalizm düşünüldü mü, kapitalizm, kapitalizm olmaktan çıkar. Kapitalizm, burjuva sömürsünün ve baskısının olduğu gibi; her tür burjuva çürümenin, yozlaşmanın ye burjuva alçalışın temelidir. Proletaryanın ve bütün halkların dinamitlemesi gereken, alt-üst etmesi gereken kapitalizmin bu temelleridir.

İÇ SAVAŞIN DEVRİMLE İLİŞKİSİ

Türkiye ve Kürdistan'da yürütölmekte olan iç savaşıla devrimin dolaysız ilişkisi var. Çünkü bizde olan yalnızca iç savaş değil aynı zamanda devrimci durumdur, Tekelci kapitalist güçler toplumu eski yöntemlerle yönetemedikleri için iç savaşıa başvurdular. Tekelci kapitalist düzen ve faşist rejim o duruma geldi ki, bu “rejim ancak savaş içinde ve savaşıla birlikte var olabilir”. Emekçi kitleler yıllarca devam eden baskıya ve zulme karşı açık olarak ayaklanınca, egemenlikleri sarsılan burjuvazi, egemenliğı devam ettirmek için çareyi, devrimci güçlere savaş açmakta buldu. O zaman, burjuvazi, emekçi kitleler karşısında güçlü olduğı için değil, egemenliğı sarsıldığı için, güçsüz düştüğü için, başka türlü ayakta kalamayacağı için savaşıa başvurmuştur. Devrimci durum burjuva düzenin ve burjuvazinin ne kadar zayıf duruma düştüğünü gösteriyor. Eğer değerlendirebilirse devrimci durum, proletaryanın ve halkların en etkin müttefikidir. Bir devrimci dönem içinde bulunduğumuz için burjuvalar, iç savaşı kolay kolay kazanamazlar. Türkiye'deki iç savaşın devrimci durumla dolaysız ilişkisi ve bağı olduğı için, devrimle dolaysız ilişkisi vardır. Devrimci durum ezen ve ezilen sınıflar arasındaki eski ilişkilerdeki büyük değışikliğı anlatır; bu değışikliğin en açık ifadesi sürmekte olan iç savaşıtır. Ekonomik, toplumsal ve politik alanda uzun süredir yaşanan kriz koşullarında, uzlaşmaz sınıf ilişkileri aynı düzeyde kalmaz. Kriz ortamı sınıflararası karşıtlığı hızlandırır ve üst düzeye çıkartır. Kapitalist sınıf krizin

faturasını emekçi sınıflara çıkartmak ister, emekçi sınıflar ise buna karşı mücadele verirler. Bu uzlaşmaz mücadele kesintisizlik içinde gelişir ve iç savaşa dönüşür. Bunun içindir ki, iç savaş ezen ve ezilen sınıfların artık eski döneme bir daha dönmeyeceklerini gösteriyor. Egemen olanla, ezilen arasındaki eski bağların ve ilişkilerin değişmesi, kesinlikle egemenin aleyhinedir. Ezilen sınıf, artık çekilemez olan yaşam koşullarını köklü olarak değiştirmek için, bütün gidişat üzerinde söz sahibi olmak istiyor. Bu nedenle ilişkilerde değişim isteyen, bu değişim bir kere başlayınca, onu devam ettirmek isteyen taraf işçi sınıfıdır. İşçi sınıfını faşizme ve kapitalizme karşı her alanda mücadeleye girişmesi; mücadelesini devrimci savaş çizgisinde yani devrimci iç savaş çizgisinde sürdürmesi, emekçi sınıfın tarihinde büyük bir değişimdir ve bu değişim bizim bir süre önce doğru biçimde isimlendirdiğimiz gibi bir çeşit devrimdir.

Sınıf savaşı gelişmediği, emekçi sınıfla, ezen burjuva sınıfın arasındaki ilişki ve bağların yeterince ortaya çıkmadığı koşullara nazaran, devrimci durum ve iç savaş koşulları üstü örtülen, öne çıkamayan bütün ilişki ve bağları açığa çıkarır. Bu durumda bütün sınıf ve toplumsal düğümler bir devrim hareketiyle çözülmeyi bekler. Açığa çıkan yalnızca ezen ve ezilen ilişkisi ve bağları değil; sermaye ile devlet ilişkisi, sanayici, banker, borsacı ile hükümet, ordu, polis ilişkisi ile son olaylarda görüldüğü gibi sermaye devlet, sivil faşist-mafya ilişkisi ve aralarındaki bağlar da açığa çıkar. Böylece sermaye ile devlet, hükümet arasındaki güçlü bağların açığa çıkması bir devrimin neden ivedi olduğunu tartışma götürmeyecek düzeyde herkese kabul ettirir.

Burjuvazinin on yıllar boyu kutsal saydığı ne kadar değer, sembol, ilke, kural varsa tüm burjuva değerler birkaç yılda ayaklar altına alındı. Kitlelerin körü körüne yıllarca peşinden gittiği burjuva liderler bir kaç yılda paçavraya döndü. Burjuvazinin hiç bir değeri, hızla bilinçlenen ve mücadele veren kitleler karşısında tutunamıyor. Bütün gizli ilişki ve bağlar açığa çıkıyor, değerler buldukları yerden tepe-taklak oluyor, kurallar ayaklar altına alınıyor ve toplumsal ilişkilerin tümünde köklü bir dönüşüm kendini bütün yönleriyle gösteriyor.

Toplumsal koşulların her bakımdan bir devrim için olgunlaşmasına rağmen, eğer koşullardan devrim için yararlanmak için savaş veren bir devrimci sınıf yoksa, yani, işçi sınıfı koşulları değiştirmek için savaşa girmiyorsa; bu durumda her şey çürüme içine girecektir. İşçi sınıfının devrimci öncüleri de devrimci durumdan devrim için yararlanmak, olayların gidişatında söz sahibi olmak için gereken yaratıcılığı ve devrimciliği göstermezlerse her şeyin mahvolacağı kesindir. Bütün geri ülkelerde olduğu gibi Türkiye gibi bir geri ülkede de eğer kritik bir anda, durumdan yararlanıp, iktidara gelmek için gereken çabalar gösterilmezse, her şey mahvolacağı gibi, doğmuş olan koşullar uzun süre doğmamak üzere kayıp gidecektir.

Emperyalizme bağımlı, geri bir ülkede eğer devrimci işçi sınıfı devrimci durum koşullarında, devrimin ilk kritik anında iktidara gelmezse, o zaman bütün karşı-devrimci güçler ve emperyalizm, aynı durumunun bir daha tekrarlanmaması için bütün önlemlere başvurur. Bu

önlemlerin başında örgütlü devrimci güçlere yönelik kitlesel operasyonlar ve katliamlar düzenlemek gelir. Bunu daha başka gerici önlemler izler. Düzenlerini ve iktidarlarını kaybetme korkusuna kapılan burjuva sınıf, konumunu korumak ve bir daha tehlikeye düşürmemek için alınacak önlemleri gündeme getirir. Güçlerini toplar ve şiddetli saldırılara başlar. Bu anlamda, devrimci güçler devrimci durum koşullarında ara vermeksizin burjuva egemenliğine karşı doğrudan saldırılara girişmelidir. Yine ne yapıp edip ilk kritik anda iktidara gelmelidir.

Devrime başvurulmadıkça, yeni bir toplum biçimi kurulmadıkça, toplumsal çürüme, yozlaşma ve yıkım toplumu daha derinden saracak ve sarsacaktır. Durum ve görevlerimiz bu kadar berrak iken, devrim bu kadar ivedi iken bundan uzak durmak öyle bilinçsizlikle açıklanamaz. Bugünkü kapitalist topluma ve faşizme karşı mücadele vermeyen herkes bütün insanlık karşısında suçlu olacaktır. Yüreği bütün insanlar için atanlar ve kapitalist düzenin çürütemediği, dinamik, onurlu devrimci güçler bu suça ortak olmayacaklardır. Bu çürüyen, bu kokuşan ve devamı insan soyunun daha fazla aşağılanması anlamına gelen bu eski toplumu geçmişe gömmek için: Toplumun bütün ezilenleri ayağa kalkın!

Uğur GÜNDÜZ